

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Далеч на юг (18/24)

Дороти плачеше горчиво, че нейната надежда да се върне у дома в Канзас отлетя; но когато го обмисли, беше доволна, че не се е качила в балона. Тя също съжаляваше, че е загубила Оз, както и спътниците ѝ. Тенекиеният човек отиде при нея и каза:

- Наистина бих бил неблагодарен, ако не тъжах за човека, който ми даде прекрасно сърце. Бих искал малко да поплача, защото Оз си е отишъл, би ли била така добра да ми обършеш сълзите, така че да не ръждясам.

- С удоволствие - отговори тя и веднага донесе една кърпа. Тогава Тенекиеният човек плака няколко минути и тя внимателно следеше сълзите му и ги бършеше с кърпата. Когато приключи, той ѝ благодари мило и целият се смаза със своята инкрустирана масльонка, за да се предпази от злополуки.

Плашилото сега беше владетел на Смарагдения град и въпреки че не беше Вълшебник, хората се гордееха с него.

- Защото - казваха те, - няма друг град в света, който е управляван от сламен мъж. - И доколкото знаеха, наистина беше вярно.

Сутринта след като балонът се издигна с Оз, четиримата пътешественици се срещнаха в Тронната зала и обсъдиха делата си. Плашилото седна в голям трон, а другите стояха послушно пред него.

- Не сме чак толкова злощастни - рече новият владетел, - защото този дворец и Смарагденият град ни принадлежат и можем да си правим, каквото искаме. Като си помисля, че неотдавна бяха закачен на прът в царевичното поле на един фермер, и че сега съм владетел на този красив Град, доста съм доволен от съдбата си.

- Аз също - каза Тенекиеният човек, - съм доволен от новото си сърце; и наистина това беше единственото нещо, което съм искал на света.

- Колкото до мен, аз съм доволен да знам, че съм толкова смел, колкото всеки звяр, който някога е живял, ако не е и по-смел - каза Лъвът скромно.

- Само ако Дороти беше доволна да живее в Смарагдения град - продължи Плашилото, - можеше всички да сме щастливи заедно.

- Но аз не искам да живея тук - извика Дороти. - Искам да отида в Канзас и да живея с леля Ем и чичо Фенри.

- Ами, тогава какво да се прави? - попита Дърварят. Плашилото реши да размишлява и толкова усилено мислеше, че карфиците и иглите му започнаха да изскачат от мозъка му. Накрая той каза:

- Защо не извикаш Крилатите маймуни и не ги помолиш да те пренесат през пустинята?

- Никога не съм се замисляла за това! - каза Дороти радостно. - Точно това е. Ще отида веднага за Златната шапка.

Когато тя я внесе в Тронната зала, изговори магическите думи и скоро групата Крилати маймуни влетя през отворения прозорец и застана пред нея.

- Това е вторият път, когато ни викате, - каза Кралят на маймуните, кланяйки се пред момиченцето. - Какво искате?

- Искам да ме полетите с мен до Канзас - рече Дороти. Но Кралят на маймуните поклати глава.

- Това не може да бъде направено - каза той. - Ние принадлежим само на тази страна и не можем да я изоставим. Никога не е имало Крилата маймуна в Канзас досега и предполагам, че никога няма да има, защото на тях не им е мястото там. Ще се радваме да ви служим по начин, който е по силите ни, но не можем да пресичаме пустинята. Довиждане.

И с още един поклон Кралят на маймуните разпери крилете си и отлетя през прозореца, последван от групата си.

Дороти беше готова да заплаче от разочарование:

- Изхабих едно желание на Златната шапка напразно - рече тя, - защото Крилатите маймуни не могат да ми помогнат.

- Определено е много зле! - каза добросърдечният Дървар.

Плашилото пак се беше замисли и главата му се изду толкова ужасяващо, че Дороти се уплаши да не се пукне.

- Файде да се обадим на войника със зелените мустаци - каза той, - и да го попитаме за съвет.

И така войникът беше призван и влезе плахо в Тронната зала, защото докато Оз беше жив, той никога не му позволяваше да премине по-далеч от вратата.

- Това малко момиченце - каза Плашилото на войника, - иска да прекоси пустинята. Как може да го направи?

- Не мога да кажа - отговори войникът, - защото никога никога не е прекосявал пустинята освен самият Оз.

- Няма ли някой, който може да ми помогне? - попита Дороти сериозно.

- Глинда може би - предложи той.

- Коя е Глинда? - попита Плашилото.

- Вещицата от Юг. Тя е най-могъщата от всички Вещици и управлява Квадратните. Освен това замъкът ѝ граничи с пустинята, така че тя може да знае начин да я премине.

- Глинда е Добра вещица, нали? - попита момичето.

- Квадратните мислят, че е добра - каза войникът, - и е мила към всички. Чувал съм, че Глинда е красива жена, която знае как да остане млада въпреки многото години, през които е живяла.

- Как мога да стигна до замъка ѝ? - попита Дороти.

- Пътят води право на Юг - отговори той, - но се говори, че е изпълнен с опасности за пътешествениците. Има диви зверове в горите и раса чудати мъже, които не харесват странници да пресичат тяхната страна. По тази причина никой от Квадратните не ходи в Смарагдения град.

Тогава войникът ги остави и Плашилото каза:

- Изглежда, че въпреки опасностите, най-доброто нещо, което Дороти може да направи, е да пътува до Страната на Юг и да помоли Глинда да ѝ помогне. Защото, разбира се, ако Дороти остане тук, тя никога няма да се върне в Канзас.

- Сигурно пак си размишлявал - отбеляза Тенекиеният човек.

- Така е - каза Плашилото.

- Ще тръгна с Дороти - обяви Лъвът, - защото ми писна от града ви и копнея за горите и природата пак. Аз наистина съм див звяр, знаете. Освен това Дороти ще се нуждае от някой, който да я защитава.

- Това е вярно - съгласи се Дърварят. - Бравата ми може да ѝ е от полза; така че и аз ще отида с нея в Страната на Юг.

- Кога тръгваме? - попита Плашилото.

- И ти ли идваш? - попитаха те изненадани.

- Със сигурност. Ако не беше Дороти, никога нямаше да имам мозък. Тя ме вдигна от пръта в царевичното поле и ме заведе до Смарагдения град. Така че добрият ми късмет се дължи изцяло на нея и никога

няма да я изоставя, докато не тръгне за Канзас веднъж завинаги.

- Благодаря - рече Дороти благодарно. - Ти си много мил с мен. Но бих искала да тръгна възможно най-скоро.

- Ще тръгнем утре сутрин - отвърна Плашилото. - Така че нека се приготвим сега, защото ще бъде дълго пътуване.